

Publicerad 2015-12-21 12:36 av Magdalena Eriksson

jag har redan en knivslip

jag behöver ingen knivslip i år heller
jag vässar bladet mellan hjärnhalvorna
jag håller mig kär men kniven är vass
när jag rensat rent finns det en liten hög kvar

vara glad för det som blev
vässar och tänker på de som har större sorger
låter min egen stå i skamvrån
för liten
men värken i kroppen kommer om natten
jag vässas
vill ha gulliga djur
tänker på alla som jag lurat
vikingabruden gråter när hon går hem tidigt från festen precis som en askunge
kan inte sitta på stolen fint och prata om kultur eller flyktningbarn
min egen värk leder hem till tystnaden
unnar mig tystnad som andra unnar sig ett glas till.

till slut duger min egen sorg
smärtan släpper lös sanning i kroppen
bäckenet är en trasig stol som jag försöker klättra upp i
drömde om den
såg stolen tydligt min egen rödlackerade
tio meter höga ben vinglade betänkligt när jag försökte klättra upp
jag skulle läsa en dikt om glädje
mikrofonen hängde på en krok däruppe
bara att klättra upp
bakom stolen
tegelväggen som liknar huset jag växte upp i
trappuppgången ekade
var ett dammigt instrument
jag spelade på järnräcket så att det rungade i brevlådorna
folk blev tvungna att öppna sina dörrar
för att se vem som spelade Vivaldis årstider med en pinne utan att skämmas
jag hann precis ut innan någon såg mig.

gråten slipar bladet
jag kommer inte bli som ny
kanske sannare och lenare

något mer medveten om hur jag kompenserar en smärta jag måste leva med
mönstren ligger framför mig i rummets mitt:
överdrivet positiv för att glömma smärtan
totalt orkeslös svarta håletvarning
teatralt långsam-balanserande bland önskningar
panikstel och blicken mot utgången
ibland ändå lugn sol i solkropp.

jag ska träffa henne i trappuppgången ikväll
skräcken för att hon ska ha försvunnit slipar mig
hjälp genom nattens rullningar
vi är vågorna som alltid finner varandra.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Magdalena Eriksson med Poeter.se id #49504 innehar upphovsrätten